

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/743/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711215339
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6711215339.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíckovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci navrhovateľky: O.. I.. L. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T. T., P. XX/A, štátnej občianky SR, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Kaščákom, advokátom, Advokátska kancelária Banská Bystrica, Horná ul. 35, proti odporcovi Technická univerzita vo Zvolene, so sídlom Zvolen, T. G. Masaryka 24, IČO: 397440, zastúpená JUDr. Radkom Petruňom, advokátom, Advokátska kancelária Abelovský - Petruňo, so sídlom Zvolen, Tehelná 189, o určenie neplatnosti výberového konania a priznania náhrady nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľky zo dňa 03. 05. 2015 proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/190/2011-279 zo dňa 03. 03. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol, pričom si vymienil rozhodnutie o trovách konania na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Návrhom, ktorý došiel na súd dňa 24.10.2011 žiadala navrhovateľka určiť neplatnosť výberového konania uskutočneného dňa 27.6.2011 a zároveň žiadala uložiť odporcovi povinnosť vyplatiť jej titulom nemajetkovej ujmy sumu 10.884,24 € a nahradiť trovy konania. Okresný súd Zvolen o nároku navrhovateľky rozhodol rozsudkom dňa 30.4.2013 tak, že určil, že výberové konanie uskutočnené odporcom dňa 27.6.2011 je neplatné. Zároveň návrh na vyplatenie nemajetkovej ujmy zamietol. Proti rozhodnutiu okresného súdu podali v prvom výroku odvolanie odporca a v druhom výroku odvolanie navrhovateľka. O odvolanie rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 17.9.2013 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na konštantné rozhodovanie Ústavného súdu, z ktorých vyplýva, že pri rozhodovaní musí zhodnocovať súd či existuje naliehavý právny záujem na určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Pri rozhodovaní existencii naliehavého právneho záujmu musí súd posúdiť, či podaný určovací návrh je procesne prípustným nástrojom ochrany práva navrhovateľa a či snád' o takomto rozhodnutí o určovanom návrhu nebude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Pokiaľ dospeje k záveru, že ten ktorý určovací návrh nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva zamietne návrh bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Keďže žalobou uplatnenou na súde sa navrhovateľka domáhala určenia, že výberové konanie uskutočnené odporcom dňa 27.6.2011 je neplatné súd síce správne dospel k záveru, že v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní sa môže účastník domáhať súdnej ochrany s poukazom na Ústavu SR, ako aj na ustanovenie § 3 O.s.p., avšak sa nezaoberal otázkou, či navrhovateľke v prípade ak jej návrhu bude vyhovie vznikne automaticky nárok na uzavretie pracovnej zmluvy na miesto odborného asistenta, o ktoré miesto tu od začiatku nepochybne ide.

Navrhovateľke ako uchádzačke o zamestnanie na pracovné miesto, ktoré nie je miestom vedúceho zamestnanca potom nemôže byť priznaná ani ochrana v zmysle § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z.z., pretože táto je poskytovaná iba vedúcim zamestnancom. Ďalej z odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že navrhovateľka je v konkrétnom prípade je oprávnená domáhať sa ústavnej ochrany tak ako to správne konštatoval okresný súd, ale touto žalobou nemôže dosiahnuť zrušenie rozhodnutia rektora, na základe ktorého došlo k prijatiu iného uchádzača a uzavretiu pracovnej zmluvy. Prípadný úspech navrhovateľky nezabraňuje povinnosť ani oprávnenie odporcu rozviazať platne pracovný pomer s iným prijatým uchádzačom. Ak by v skutočnosti v konaní bolo preukázané, že určením poradia uchádzačov výberovou komisiou došlo k porušeniu navrhovateľkiných práv na rovnosť zbraní mohli by jej vzniknúť nároky v prípade aj na návrhu nemajetkovej ujmy, nie však podľa zákona č. 552/2003 Z.z.. V spornom prípade však nemožno ani pri preukázaní navrhovateľkiných tvrdení dosiahnuť, aby odporca zrušil pracovné pomery s už uzavretými odbornými asistentmi, aby rektor vyhlásil nové výberové konanie a po predložení výsledkov výberového konania nutne rešpektoval poradie, ktoré výberová komisia určila.

Podľa ustanovenia § 226 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Po zrušení veci Krajským súdom v Banskej Bystrici súd vo veci opätovne nariadil pojednávanie dňa 3.3.2015, kde opätovne boli predvolaní účastníci konania s tým, aby sa k návrhu, k dôkazom vyjadrili v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Tak ako navrhovateľka, aj odporca sa pridrižovali písomných podaní a ústnych vyjadrení z predchádzajúcich pojednávaní a nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Navrhovateľka zotrvala na pôvodnom návrhu uplatňovanom v tomto konaní. Návrh odôvodňovala tým, že ako bývalý zamestnanec odporcu sa zúčastnila výberového konania, ktoré vyhlásil rektor Technickej univerzity vo Zvolene na obsadenie štyroch miest odborných asistentov na drevársku fakultu - katedru dizajnu nábytku a drevárskych výrobkov. Vo výberovom konaní boli určené kvalifikačné požiadavky a iné predpoklady na obsadenie miest odborných asistentov. Do výberového konania si podala prihlášku a zaujímala sa o miesto odborného asistenta pre predmet z oblasti interiéru, dizajnu a architektúry v študijných programoch Dizajn nábytku, Interiérový dizajn v predmetoch: Ateliér interiéru I. - VII., Typológia I., II., Interiér, Kompozícia predmetov študijného odboru 2.2.6. dizajn. Dňa 27.6.2011 sa zúčastnila výberového konania, kde sa na výberovom konaní v ten deň dozvedela, že členmi výberovej komisie sú aj akad. soch. S. T. a C.. E. O., I., na ktorých predtým podala sťažnosť a tiež bola členkou petičného výboru, kde v petícii otvorene kritizovala menovaných a žiadala ich odstúpenie z funkcie. Vzhľadom k týmto skutočnostiam podala námietky voči členom komisie, ktoré označila ako žiadosť „o anulovanie výberového konania“. Listom zo dňa 8.7.2011 jej bolo rektorom TU vo Zvolene oznámené, že sa žiadosti navrhovateľky nevyhovuje. Komisia mala 9 členov, z toho 5 členov neboli pracovníci katedry dizajnu, nábytku a drevárskych výrobkov. Poukázal na zásady pre výberové konanie, kde možnosť anulovať výberové konanie nie je prípustná. Oznámenie o výsledkoch výberového konania prevzala navrhovateľka dňa 11.7.2011 priamo na pracovisku TU, z ktorého vyplynulo, že vo výberovom konaní nebola úspešná a na miesto odborného asistenta bol vybraný iný uchádzač. Navrhovateľka považovala postup rektora, ktorý vyhlásil výberové konanie a ktorému boli doručené námietky voči dvom členom komisie za nesprávny. Namietala zaujatosť, ktorú náležite zdôvodnila. Pred uskutočnením výberového konania nemala vedomosť o zložení výberovej komisie, prvýkrát sa o zložení dozvedela až v deň výberového konania, keď pred komisiu predstúpila. Poukazovala na zásady výberového konania a tiež na ustanovenie § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme. Komisiu považovala za neobjektívnu, ktorá nedávala predpoklady posúdiť ju ako uchádzačku, jedine až výlučne podľa stanovených zásad odbornosti, rovnakého zaobchádzania bez akýchkoľvek obmedzení priamej alebo nepriamej diskriminácie. Namietala aj výber úspešného kandidáta, ktorý nespĺňal požadované predpoklady, navyše predmety, ktoré mal vyučovať nevyučuje, pretože sám o to vo výberovom konaní požiadal. Okrem vyslovenia neplatnosti výberového konania žiadala vyplatiť aj čiastku 10.884,24 € titulom nemajetkovej ujmy, ktorá zodpovedala 12-násobku hrubej mzdy.

Odporca od počiatku považoval návrh v celom rozsahu za nedôvodný a žiadal ho ako nedôvodný zamietnuť. Mal za to, že tunajší súd nie je vecne a miestne príslušný, nakoľko návrhom sa domáhala vyslovenia zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy v zmysle ustanovenia § 244 a nasledujúcich O.s.p.. Keďže nárok nebol uplatnený v dvojmesačnej prekluzívnej lehote súd mal návrh ako nedôvodný zamietnuť. Poukazoval na ustanovenie zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách § 6 ods. 1, písm. g/. Keďže verejná vysoká škola má právomoci orgánu verejnej správy vykonávať

rozhodovacia činnosť, pričom výstupom tejto rozhodovacej činnosti je individuálny správny akt malo sa jednať o správnu žalobu. Okrem toho poukazyval aj na samotné zásady výberového konania, v zmysle ktorých nedošlo k porušeniu zákona a bol dodržaný zákonný postup, ako aj samotné zásady. Navyše ani jeden člen z výberovej komisie sa necítil zaujatý voči navrhovateľke. Výber bol uskutočnený v tajnom hlasovaní, kde komisia určila poradie uchádzačov a navrhovateľka bola až tretia v poradí (z troch uchádzačov). Navyše výberová komisia je len poradným orgánom rektora a má len odporúčací charakter, preto podľa nich nemožno napadnúť výberové konanie ako také. Rozhodnutie vo vzťahu k navrhovateľke nie je rozhodnutím výberovej komisie, ale rozhodnutím rektora. Obsadzovanie miest vysokoškolských učiteľov podľa § 77 ods. 1 Zákona o vysokých školách sa uskutočňuje v súlade s § 15 ods. 1, písm. c/ Zákona o vysokých školách, t.j. v súlade so zásadami výberového konania. Navrhovateľka opierala svoj nárok o ustanovenie § 5 ods. 10 Zákona o výkone práce vo verejnej záujme, avšak na ňu sa toto zákonné ustanovenie nevzťahuje.

Súd po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici opätovne vo veci nariadil pojednávanie, kde účastníci konania nenavrhovali vykonanie ďalších dôkazov, preto sa oboznámil s listinami doloženými do spisu v priebehu konania, ako aj s výpoveďami svedkov, ktorí boli vypočúvaní pred prvým rozhodnutím súdu v danej veci. Iné návrhy na doplnenie dokazovania neboli účastníkmi prezentované. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici s poukazom na ustanovenie § 80, písm. c/ O.s.p. sa jednalo o určovací návrh, kde bolo na navrhovateľke preukázať, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je ak je na tom naliehavý právny záujem. Tak ako bolo konštatované v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici je potrebné, aby navrhovateľka preukázala, či tu na takomto určení neplatnosti výberového konania je naliehavý právny záujem. Navrhovateľka sa domáhala určenia, že výberové konanie uskutočnené odporcom dňa 27.6.2011 je neplatné. Neplatnosť opierala o ustanovenie § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z.z., kde takáto ochrana je priznaná len vedúcemu zamestnancovi čo navrhovateľka nebola. Znamená to, že iba pri obsadzovaní funkcie vedúcich zamestnancov má rozhodujúce slove výberová komisia, nie pri obsadzovaní funkcie radových zamestnancov, kde má rozhodujúce slove rektor. Vzhľadom k tomu, že sa jednalo o radovú zamestnankyňu nebolo možné v danom prípade aj napriek Ústave SR a § 3 Občianskeho súdneho poriadku postupovať v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia analogicky. Krajský súd jasne konštatoval, že touto žalobou nemôže dosiahnuť zrušenie rozhodnutia rektora, na základe ktorého došlo k prijatiu iného uchádzača a uzavretiu pracovnej zmluvy. Prípadný úspech navrhovateľky nezabraňuje povinnosť, ani oprávnenie odporcu rozviazať platne pracovný pomer s iným prijatým uchádzačom. Vzhľadom k týmto skutočnostiam s poukazom už na vyššie citované zákonné ustanovenie § 226 O.s.p. súd návrh v časti uplatňovaného nároku o určenie neplatnosti výberového konania zo dňa 27.6.2011 ako nedôvodný zamietol vzhľadom k tomu, že navrhovateľka nepreukázala naliehavosť právneho záujmu na takomto určení. Pokiaľ ide o druhý nárok, ktorý si v konaní uplatňovala a to vyplatiť jej titulom neplatnosti výberového konania nemajetkovú ujmu aj v tejto časti súd považoval nárok navrhovateľky za nedôvodný. Už tak ako bolo konštatované v predchádzajúcom rozhodnutí je potrebné, aby navrhovateľka preukázala, že došlo k poškodeniu jej mena v spoločenskom, pracovnom, či súkromnom živote a to v takej miere, že by si to vyžadovalo priznať finančné zadosťučinenie. V prípade nemajetkovej ujmy sa nejedná o náhradu, ktorá nemá funkciu skutočnej škody tak ako to vyčíslila navrhovateľka, ale plní skôr satisfakčnú funkciu, preto bolo potrebné preukázať, či došlo tým, že nebola úspešná vo výberovom konaní k zníženiu jej dôstojnosti, cti alebo k poškodeniu jej mena v odbornej verejnosti v spoločenskom, pracovnom alebo súkromnom živote. Navrhovateľka nič takéto v priebehu konania neprezentovala, nepreukázala, preto jej táto náhrada opätovne priznaná nebola. Rovnako aj po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici s poukazom na ustanovenie § 120 ods. 4 O.s.p. po zákonom poučení nemala navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a to ani v tomto smere, kde namietala porušenie práv na „rovnosť zbraní“ kedy by jej mohli vzniknúť nároky, prípadne aj na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak nie podľa ustanovení zákona č. 552/2003 Z.z., ale v zmysle iných zákonných ustanovení, súd opätovne aj v tejto časti návrh ako nedôvodný zamietol.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do 30-tich dní.“

Proti rozsudku odvolanie podala navrhovateľka. Uviedla, že na výberové sa vzťahuje zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách, ale aj zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme. Podľa ust. § 77 ods. 1 zákona, obsadzovanie pracovných miest vysokoškolských učiteľov a obsadzovanie vysokoškolských funkcií profesorov a docentov sa uskutočňuje výberovým konaním v súlade s § 15

ods. 1 písm. c) zákona. V ust. § 15 ods. 1 písm. c) zákona je uvedené, že verejná vysoká škola vydáva zásady výberového konania na obsadzovanie pracovných miest vysokoškolských učiteľov, pracovných miest, výskumných pracovníkov, funkcií profesorov a docentov a funkcií vedúcich zamestnancov. Zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone prác vo verejnom záujme. V ust. § 1 ods. 2 písm. d) zákona je uvedené, že tento zákon sa vzťahuje na právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, obcou, alebo vyšším územným celkom podľa osobitného zákona. Z uvedeného vyplýva, že verejná vysoká škola je právnická osoba zriadená zákonom, na ktorú sa vzťahuje aj zákon o výkone prác vo verejnom záujme. Zákon o vysokých školách priamo ukladá povinnosť obsadzovať pracovné miesta vysokoškolských učiteľov výberovým konaním. Z tohto dôvodu sa podľa právneho názoru navrhovateľky na proces výberového konania vzťahuje ust. § 5 zák. č. 552/2003 Z. z. a to na všetky miesta, ktoré sú obsadzované výberovým konaním. Uvedenému výkladu nasvedčuje aj pojem, ktorý používa zákonodarca v predmetnom ustanovení, kde okrem pojmu „vedúceho zamestnanca“ používa v ust. § 5 ods. 5, 7 a 10 pojem uchádzač, čo je nepochybne pojem širší ako pojem vedúci zamestnanec. Každý uchádzač, ktorý sa na základe rozhodnutia zamestnávateľa alebo zo zákona podrobí pri obsadzovaní voľného pracovného miesta výberového konania, musí mať zachované právo, ak sa cíti poškodený v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní, domáhať sa svojich práv na súde, vrátane primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V prípade, že obsadzovanie funkcie vysokoškolských učiteľov je vykonávané výberovým konaním, musí byť zo zákona dané právo všetkým uchádzačom domáhať sa preskúmania zákonnosti výberového konania na príslušnom súde, vrátane uplatnenia nároku na nemajetkovú ujmu. Ak by toto právo náležalo len uchádzačom, ktorí sa zúčastňujú výberového konania na funkciu vedúceho zamestnanca, bolo by to nepochybne nerovnosť účastníkov pred zákonom. Navrhovateľka zastáva názor, že na predmetné výberové konanie sa nevzťahuje zákon č. 67/67 Zb. o správnom konaní. Z tohto dôvodu navrhovateľka nebola oprávnená domáhať sa žalobou podľa § 247 a nasl. OSP preskúmania rozhodnutia vydaného vo výberovom konaní. Vo výberovom konaní nebolo vydané žiadne rozhodnutie, bol len oboznámený výsledok výberového konania. Na výberové konanie sa nevzťahuje správny poriadok a v konaní nebolo vydané žiadne rozhodnutie. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje navrhovateľka za nezákonné a navrhuje, aby napadnutý rozsudok bol zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a nové rozhodnutie.

K podanému odvolaniu sa odporca vyjadril. Rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, zákonný a spravodlivý.

Navrhovateľka tvrdí, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K takémuto odvolaniu žalovaný uvádza, že navrhovateľka v podstate len opakuje svoje tvrdenia (argumenty), ktoré už boli zo strany žalobkyne prezentované v konaní pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa prvostupňový súd náležite vysporiadal. Odvolacie argumenty zakladá žalobkyňa na tvrdeniach: A) na procese výberového konania na miesto vysokoškolského učiteľa - odborného asistenta sa vzťahuje ust. § 5 ods. 10 zák. č. 552/2003 Z. z., B) výsledky výberového konania na miesto vysokoškolského učiteľa nemožno napadnúť žalobou na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu.

K bodu A)

Žalovaný považuje za nesprávny názor žalobkyne, ktorá tvrdí, že na všetky miesta, ktoré sú obsadzované výberovým konaním, sa vzťahuje ust. § 5 ods. 10 zák. č. 552/2003 Z. z. Podľa názoru žalobkyne nasvedčuje tomu skutočnosť, že zákonodarca v niektorých odsekoch ust. § 5 používa pojem uchádzač, namiesto pojmu vedúci zamestnanec. Tento názor žalobkyne žalovaný nepovažuje za správny. Už zo samotného označenia predmetného ustanovenia je zrejmé, že toto upravuje výberové konanie na miesto vedúceho zamestnanca. Uvedené potvrdzuje aj znenie jednotlivých odsekov ustanovenia. Je pravdou, že zákonodarca v niektorých odsekoch predmetného ustanovenia používa pojem „uchádzač“ avšak z kontextu týchto odsekov vyplýva, má vždy na mysli uchádzača o miesto vedúceho zamestnanca. Zákonodarca používa pojem uchádzač z dôvodu, že ním označuje osoby, ktoré sa do výberového konania o miesto vedúceho zamestnanca prihlásili. Za uchádzača teda považuje predmetné ustanovenie záujemcu, ktorý sa vo výberovom konaní uchádza o miesto vedúceho zamestnanca. Uchádzačovi o miesto odborného asistenta nemožno priznať právo domáhať sa určenia neplatnosti výberového konania, tak ako je tomu v prípade uchádzačov o miesto vedúceho zamestnanca. Hlavným dôvodom, pre ktorý je uchádzačovi o miesto vedúceho zamestnanca priznané právo domáhať sa určenia neplatnosti výberového konania je skutočnosť, že výsledok výberového

konania je pre rektora záväzný. Rektor má tu povinnosť uzavrieť pracovný pomer s uchádzačom, ktorý sa podľa výsledkov výberového konania umiestnil na prvom mieste.

Na rozdiel od uvedeného, v prípade výberového konania na miesto odborného asistenta, má výsledok výberového konania pre rektora len odporúčací charakter. Rektor nie je viazaný poradím určeným výberovou komisiou a preto môže uzavrieť pracovný pomer s ktorýmkoľvek uchádzačom.

Výberové konanie na miesto vedúceho zamestnanca a výberové konanie na miesto odborného asistenta sú dva rozdielne, samostatne upravené typy výberových konaní. V prípade, ak by bol uchádzač o miesto vedúceho zamestnanca v konaní o určenie neplatnosti výberového konania úspešný, vo svojich výsledkoch by to viedlo k zmene jeho postavenia. „Zneplatnené“ výberové konanie by sa muselo opakovať a pokiaľ by bol dotknutý (sťažujúci sa) uchádzač úspešný, bol by s ním rektor nútený pracovný pomer uzavrieť. Pokiaľ však ide o uchádzača o miesto odborného asistenta, tam je situácia iná. Ak by bolo hypoteticky zneplatnené výberové konanie o miesto odborného asistenta, z ktorého dôvodu by sa muselo opakovať, ani prípadný úspech dotknutého (sťažujúceho sa) uchádzača mu nedáva záruku, že s ním rektor pracovný pomer uzavrie. Žaloba o určenie neplatnosti výberového konania o miesto odborného asistenta by tak vo svojich dôsledkoch bolo samoučelným nástrojom na odstránenie následkov prípadného nezákonného výberového konania. Jednalo by sa o nadbytočné konanie, ktoré by nebolo spôsobilé ovplyvniť postavenie tohto uchádzača, t. j. uchádzačovi by nevznikol nárok na uzavretie pracovnej zmluvy, nakoľko pracovné miesto bolo obsadzované na základe autonómneho rozhodnutia rektora, na ktoré neplatnosť výberového konania, ktorému predchádzalo, vplyv nemá.

Žalobkyňou použitá analógia, v zmysle ktorej by malo patriť právo domáhať sa určenia neplatnosti výberového konania aj uchádzačom o miesto odborného asistenta, je neprípustná. Táto by práve uchádzačov rozdielnych výberových konaní takpovediac stotožnila bez toho, aby stotožnila aj záväznosť výsledkov týchto výberových konaní.

K bodu B)

Žalobkyňa v podanom odvolaní ďalej tvrdí, že výsledky výberového konania na miesto vysokoškolského učiteľa nemožno napadnúť žalobou o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu a žalobkyňa tak nemá žiadny prostriedok právnej ochrany.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 psím. g) zák. č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách patrí do samosprávnej právomoci verejnej vysokej školy, okrem iného aj uzatváranie, zmeny a zrušovanie pracovnoprávných vzťahov a určovanie počtu a štruktúry pracovných miest na verejnej vysokej škole. Pri výkone týchto právomocí má verejná vysoká škola postavenie orgánu verejnej správy a jej rozhodnutia charakter individuálnych správnych aktov. Pokiaľ sa žalobkyňa v súvislosti s výsledkom predmetného výberového konania cítila poškodená na svojich právach, mala sa domáhať ochrany prostredníctvom žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rektora, podanej v rámci správneho súdnictva. Túto možnosť však žalovaná do uplynutia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty nevyužila. Žalovaný preto žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď zamietol návrh. Dôvody, pre ktoré tak urobil, okresný súd správne a podrobne rozobral v odôvodnení svojho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd nepovažuje za zmysluplné opätovne odpovedať na argumenty, ktoré žalobkyňa už v konaní použila a ktoré boli dostatočne zodpovedané okresným súdom.

Napokon, aj žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu zrozumiteľne zdôvodnil nesprávnosť odvolacích záverov žalobkyne, ktorá napr. neakceptuje skutočnosť, že celý § 5 zák. č. 552/2003 Z. z. je označený ako výberové konanie na miesto vedúceho zamestnanca a preto v tomto ustanovení nemôže byť upravovaný výber radového zamestnanca.

Dôvody, uvádzané navrhovateľkou, pre ktoré sa nemohla domáhať nápravy v správnom konaní, nie sú pre toto rozhodovanie podstatné a preto nie je potrebné sa nimi ani zaoberať.

O trovách odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval a to s poukazom na ust. § 224 ods. 3 OSP, pretože procesný súd si vymienil rozhodnutie o trovách konania na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.